

Čís. 6935.

V případě místopřísežného seznání podle §u 114 nesp. říz. nelze se dovolávat §u 97 ani §u 104 nesp. říz. Různí-li se udání dědiců, nelze o tom rozhodovati, zda určitá položka jmění proti udání toho neb onoho dědice se zařadí do stavu aktiv pozůstalosti, nýbrž místopřísežné seznání jmění má býti prostě přijato k soudu, jak je dědici podali, a má jim býti ponecháno, by si spornou otázku, přísluší-li určité jmění do pozůstalosti, vyřešili pořadem práva. Nesouhlas mezi místopřísežným seznáním více dědiců není na závadu, by nebyla pozůstalost odevzdána.

(Rozh. ze dne 24. března 1927, R II 71/27.)

Rekursní soud potvrdil usnesení pozůstalostního soudu, jímž bylo vzato místopřísežné seznání majetku za podklad projednání pozůstalosti a do stavu aktiv byl pojat vklad 8.200 Kč.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu dědičky Františky J-ové zrušil usnesení nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by podle směrnic níže uvedených znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Oba dědici podali k pozůstalosti bezpodmínečné přihlášky ze zákona. Mají tedy podle §u 114 pat. o nesp. říz. udati sami pozůstalostní jmění a správnost svých údajů potvrditi vlastnoručním podpisem na místě přísahy. Též v tomto případě šlo o to, by udali oba dědici jmění a dluhy pozůstalosti na místě přísahy, ale ohledně vkladní knížky městské spořitelny v F. na vklad 8.200 Kč se neshodovali. Zůstavitelčin syn Josef R. pojal ji do aktiv pozůstalosti, kdežto dcera Františka J-ová trvala na tom, že nepatří do stavu aktiv. Soudní komisař rozhodl při projednávání dne 9. září 1926, že vklad 8.200 Kč se zařazuje do pozůstalostních aktiv, a též pozůstalostní soud usnesením ze dne 11. září 1926 vzal místopřísežné seznání majetku učiněné Josefem R-em za podklad projednání, podle něhož aktiva pozůstalého jmění činí 9.600 Kč. Do tohoto usnesení podala spoludědička Františka J-ová stížnost, ale rekursní soud je potvrdil. Její mimořádná stížnost podle §u 16 pat. o nesp. říz. jest odůvodněna. V případě §u 114 pat. nezkoumá pozůstalostní soud úplnost ani správnost místopřísežného udání, nýbrž má je vzíti za podklad pozůstalostního projednání tak, jak je dědici podali. Jen v tom případě, že jest třeba podle §u 92 pat. poříditi soupis, musí býti podle §u 97 a 104 pat. do něho pojaty veškery movité a nemovité součástky jmění, jež byly v době smrti zůstavitelovy v jeho držení, a soud musí z úřední moci tyto poměry vyšetřiti a dle toho o příslušnosti té které součástky majetkové k inventáři rozhodnouti, ponechávaje ovšem jinak dědicům, by spornou otázku vlastnických poměrů sami vyřešili sporem. V případě místopřísežného seznání nelze tedy vůbec dovolávat se §u 97 neb 104 pat., protože rozhoduje toliko udání dědiců. Různí-li se v tom ohledu jejich udání, nemůže býti o tom rozhodováno, zda určitá položka jmění proti

udání jednoho neb druhého dědice se zařaduje do stavu aktiv pozůstalosti, nýbrž místopřísežná seznání jmění mají býti prostě přijata k soudu, jak je dědici podali, a jim má býti ponecháno, by si spornou otázku, přísluší-li určité jmění do pozůstalosti, vyřešili pořadem práva. Neboť, ať rozhodnuto v pozůstalostním řízení tak aneb onak, dopadne vždy rozhodnutí proti vůli jednoho neb druhého dědice, protože každý podává místopřísežné seznání pozůstalosti odchylně. Nesouhlas mezi místopřísežnými seznáními více dědiců není na závadu, by pozůstalost nebyla odevzdána, poněvadž v odevzdací listině se neuvádí, co všechno patří do pozůstalosti (§ 174 pat.) a skončení pozůstalostního projednání nemá býti ani tam, kde dědici jsou nezletilí nebo soudní chráněnci, zpravidla odkládáno až do rozdělení dědictví (§ 165 pat.), tím méně tam, kde v pozůstalosti zakročují jen zletilí dědici (§ 170 pat.). Rekursní soud poukazuje neprávem na to, že stěžovatelka, třebaš odepřela podpis, schválila obsah protokolu o projednání pozůstalosti, poněvadž prý neudala věcných námitek proti obsahu protokolu (§§ 213, 215 c. ř. s.). Stěžovatelka, když soudní komisař rozhodl, že se vklad pojímá do aktiv pozůstalosti, prohlásila toliko, že to bere na vědomí. Podpis protokolu však odepřela s tím, že si to rozmyslí, a věc si rozmyslíla tak, že proti tomuto rozhodnutí, případně proti usnesení pozůstalostního soudu podala stížnost. Neschválila tedy nijak toto rozhodnutí. Nad to jest třeba ještě uvážit, že dle Šu 114 pat. má dědic své údaje o pozůstalostním jmění co do jejich správnosti potvrditi místo přísahy vlastnoručním podpisem buď sám neb zmocněncem opatřeným k tomu účelu zvláštní plnou mocí. Místopřísežná udání pozůstalostního jmění, třeba různě dědici podaná, měla tedy býti k soudu přijata tak, jak je každý dědic podal, a každým na místě přísahy býti podpisem potvrzeno, naproti tomu však sporná otázka, zda vkladní knížka, spořitelní vklad, patří do pozůstalosti či nikoliv, ponechána býti dědicům k vyřešení cestou sporu, což však nebude na závadu odevzdání pozůstalosti dědicům, jak bylo shora vyličeño. Rozhodnutí proti vůli stěžovatelčině stalo se neprávem a její dovolací recurs jest proto ve smyslu Šu 16 pat. odůvodněn. Bylo jí tedy vyhověno, jak ve výroku shora uvedeno a na pozůstalostním soudu bude, by podle toho se zachoval, místopřísežné seznání dcery Františky J-ové přijal a dle Šu 114 pat. jeho správnost dal jejím podpisem stvrditi.

Čís. 6936.

Rozvedený manžel pohlavním stykem se třetí osobou dopouští se cizoložství.

(Plenární rozhodnutí ze dne 29. března 1927, čís. pres. 649/26.)

V rozhodnutích Nejvyššího soudu byla odporujícím si způsobem řešena otázka, zdali rozvedený manžel pohlavním stykem se třetí osobou dopouští se cizoložství. V zájmu jednotnosti nálezů Nejvyššího soudu předložil jeho první prezident věc sesílenému sboru soudců, jenž otázku tuto zodpověděl shora uvedeným způsobem.